

Волимо се иако смо различити

Кроз живот се сусрећемо са разним људима, на први поглед, другачијим од нас. Разлику међу нама не чине само године, изглед, понашање и гардероба, већ и оно чиме смо испуњени изнутра, оно што осећамо, а не показујемо. Па, и поред те различитости, постоји нешто што нас спаја, по чему се можемо разумети и дружити.

Ми не можемо и не треба да будемо исти. Живот нам је дат на дар, а са њим и шанса да упознамо друге људе. У свима нама куца једно срце, понекад рањиво, повређено и увређено, посебно када то други не примећују. Љубав је кад волиш неког, онаквог какав је, без предрасуда. Ако га искрено волимо, онда га прихватамо онаквог какав је, па и ако се разликује. Пријатељи смо кад помажемо једни другима, саосећамо у патњи, болу и проблемима. То се цени и тада смо вредни пријатељства. Тада знајмо да смо неком помогли и кроз тело нам пројуре жмарци; склопимо очи и знајмо да ће сутра нама неко од њих помоћи, ако се нађемо у невољи. Никада не треба процењивати људе на основу изгледа или личног опредељења. Млађе од себе треба да учимо како волети и поштовати различитости. Они су посебни, другачији, али нама драги. Зато их ми волимо, и ту смо кад год смо им потребни, да се смејемо са њима, тугујемо кад они тугују, али и да не дозволимо да их ико дира.

Ми се волимо иако смо различити, имамо право на живот и сан, јер нам то нико не може одузети, као ни право на дружење и искрено пријатељство.

Јелена Гркић, 8/2

Хуманост на делу

Никада нисам размишљала о томе како бих се осећала да немам косу.

Погодило ме је сазнање да је много деце због болести, услед медицинских третмана изгуби. Свесна сам да је најважније да се она излече, али сам исто тако сигурна да је девојчицама у тим ситуацијама потребно још нешто, а то је самопуздање.

Желела сам некако да помогнем, зато што знам како бих се ја осећала да сам у таквој ситуацији. Након што сам погледала емисију о добротворној акцији „Километар косе“, схватила сам да постоји начин, да им можемо помоћи донирањем своје косе од које ће се направити перике за девојчице оболеле од рака и од других болести, широм целе Србије.

Велики број девојчица је само једним шишањем усрећило некога кога и не познаје, некоме су поклонили трачак самопуздања. Одлучила сам да, као и оне, донирати своју косу, у нади да ћу помоћи некоме коме је то најпотребније. Надам се да ћу овим поступком подстакти и друге да то ураде, зато што ћемо једним, овако малим гестом, некоме много помоћи.

Окупирани размишљањем о озбиљности тих болести и не размишљамо о томе шта да учинимо да се неко ко болује, осећа бар мало боље. Понекад смо толико себични да не схватамо колико би једно шишање, које је обична рутина, усрећило некога и улепшало му дан; како би само један наш одлазак фризеру, некоме помогао да се осећа боље; да смо једним одсеченим праменом косе корак ближе још једном, макар на кратко, насмешеном лицу.

Хуманост на делу

Занети најновијим технологијама, заборављамо да ниједна техничка направа не може да замени људску топлину, доброту и честитост. Ниједна машина не може да замени осмех и благи поглед, топло превијање на груди детета коме је хладно и које је гладно.

Мала Маша се родила. И расте уз своју мајку, уз подршку своје породице, а било је тешко. Мајка је била забринута за свој опстанак, без посла, млада, на почетку живота. Како ће преживети са малом бебом без и где ичега, ако јој неко не помогне? А онда, када је то мало створење дошло на свет покуљала је помоћ са свих страна. Деда им је пружио уточиште, бака је помогла да мала Маша одрасте, од рођења до трогодишње паметне девојчице.

Победила је љубав према том малом, нејаком створењу. Сада Маша живи окружена пажњом и љубављу, а животне недаће се решавају уз помоћ породице. И нема за мене веће среће, него кад дође у госте код мене и мога брата и погледа ме весело, својим очима попут ланета, када весело трчкара по кући радујући се сваком мом осмеху, загрљају. Када убере цветић на ливади и пружи ми га или када рашири своје ручице да би ме загрлила.

Знам да има још много деце којој је неопходна помоћ, али исто тако знам да ћу учинити све што је у мојој моћи да мала Маша расте уз мене и мога брата. Чинићу све да буде срећна и весела и да израсте у добро, племенито и честито створење, па да једнога дана, и она помогне онима којима је помоћ потребна. И сигурна сам да ће у њој бити много љубави, која ће победити све животне недаће, љубави која је звездани пут ка доброчинству.

Милена Влајић, VII3